

У име Оца и Сина и Светога Духа,

Христос воскрес!

Ево, и овога дана браћо и сестре којег створи Господ да се радујемо и веселимо у њему. Данас заиста, велики празник, велика радост за све нас овде сабране, јер поред тога што имамо радост од Васкрсења Христовог, које још увек траје и које прослављамо, имамо радост што данас славимо и Светог оца нашег Николаја, заштитника два манастира, чије су сестре овде међу нама присутне. Ранијих година, оне су славиле ову славу у свом манастиру, а данас славе у овој катакомби. Ништа необично, ништа чудно, наш народ је своју славу славио у свакој прилици и у свакој неприлици. Наши домаћини су на Солунском фронту у рововима, када им дође крсна слава, они је нису заборављали, они су је славили. Нису увек имали да принесу оно што се за славу припрема: свећа, колач, жито, вино. Некада, причали су стари, вероватно и некима од вас, да су наши дедови и прадедови у рововима коцку шећера делили између себе и то је било ломљење славског колача. Али своју славу нису заборављали и Слава њих није заборављала. Светитељ, коме су и ту жртву приносили са својим молитвама, он је би са њима, помагао им је у тим невољама и страдањима и целом нашем народу. И данас Свети Николај, слави се у многоим домовима, у многим црквама, али он је данас и овде међу нама заједно са нашим сестрама, које не заборављају славу свога манастира, иако више у њему не живе, али своју славу одржавају, нека би Свети Николај помогао и њима и нама, да и ми одржимо нашу веру Православну, наше Светосавља, наше Православље, наше име српско, наш лични национални идентитет. Данас, Света Црква, поред Светог Николаја слави још неколико светитеља, Светог пророка Исаију, старозаветнога јеванђелисту, који је на неколико стотина година пре Христа, предвидео Његов живот, Његово страдања, Његово мучење, Његово заклања, ради нас људи и ради нашега спасења. Славимо и

Светог мученика Христифора, који је такође животом својим и вером својом прославио Господа и страдао за Њега, зато што је Господ васкрсао из мртвих и што својом благодатном силом испуњава и надахњава оне који у Њега верују, те и они сведоче истинитост Његовог Васкрсења.

Посебно данас, Света Црква слави, једну дивну светитељку Божју, у почетку грешницу, једну Самарјанку по имену Фотина, или на Српском Светлана. Данашње Свето Еванђеље говори о томе браћо и сестре, чули смо да је Господ путујући по народу и проповедајући Еванђеље своје, дошао на студенац Јаковљев, на бунар један, који је праотац Јаков ископао и он из њега пио, његови синови, његова стока и све се ту појило и Христос уморан од пута сео је крај студенца, крај бунара да се одмори. У томе једна жена из оближњег села, града Сихема, дошла је да захвати води, као што су и наше мајке и баке до сада, нису имале славине у кући, нису имале воду у кухињи, ни бунар нису у дворишту имале, него су ишли на заједнички извор, на заједнички бунар у селу и доносили воду за потребе куће. Тако је и ова жена дошла да захвати воду за њене потребе и ту се одиграва једна необична, предивна, величанствена, једна драма, једна историја, која открива и показује, открива Господа Христа и показује шта је најпотребније у нашем животу. Христос почиње разговор са женом, уобичајено: Дај ми воде да пијем. Шта природније име него да жедан путник затражи воде од оне која има кофу или ведрицу, да захвати воду? А она каже, познала га је да је он Јеврејин, а она је била Самарјанка: Како ти Јеврејин тражиш од мене воду да пијеш, кад се Јевреји и Самарјани не мешају? А Господ каже: Е, кад би ти знала ко је Тај што говори с тобом, ти би тражила од Њега и дао би ти воду живу, од ко је, ко пије никада више не жедни. Она се изненадила, па каже: Господе, зар си ти већи од оца нашег Јакова, који нам даде овај бунар овде, од ове воде пијемо стално и стално жеднимо, какву ти воду

нудиш, дај ми те воде да више не долазимо овде на бунар? А Господ наставља разговор, па каже: Иди зови мужа свога, па дођи са њима. Знао је Господ њену тајну, њену историју, али је требало да она то исповеди, да каже, и она рече: Ја немам мужа. А Господ наставља: Право си казала, пет мужева си имала, а сада кога имаш није твој муж – жена запањена. Али, од разговора о води, о животу, види пред собом човека који зна њене тајне, види да је то пророк, види да је неко и одмах прелази на питања вере, каже: оци наши молише се на овоме брду, Гаризину, а ви Јевреји кажете да се треба молити у Јерусалиму, где се треба молити? Било је то обично питање које је њу збуњивало: Где да се молимо Богу? А Господ је ој даље каже: Е, иде време и већ је настало када се нећете Богу молити ни на оној гори ни у Јерусалиму него свуда и на сваком месту, јер је Бог дух и ко Му се моли, духом и истином да Му се моли. Сад и она иде даље оно што је знала: Знаш, пише у књигама да ће доћи Месија, Који ће нас научити свему што треба и Који ће нам казати шта треба и како да верујемо. И онда Он каже: Ја сам, Који с тобом разговара. Тако да Господ открива себе једној жени, која је била и грешница до тада, а она узбуђена, задивљена тиме што је открила, што је сазнала, оставља своје судове на бунару и трчи у град и каже људима: Дођите да видите човека који ми каза све што сам у животу учинила, можда је то Тај Христос кога чекао? – Она још није сигурна, каже: Можда је! У томе ученици долазе и они нуде Христа да једе, а Он и њима даје поуку: Ја имам јело за које ви не знате, јер је моје јело да извршим вољу Оца Мога небескога. У томе излази народ из града, долази Њему и молише Га да остане код њих да их поучи и остаде Христос два дана у томе граду. А онда људи, чувши од Христа Његову науку божанску, уверивши се да је Он заиста Месија - Христос, Син Божији - говораху жену: Више не верујемо зато што си нам ти причала, јер сами видесмо и познасмо да је ово Месија, Сина Божији, Спаситељ света. Шта нам ова прича браћо и сестре показује? – Показује да поред многих брига у животу које нас прате, која нас испуњавају, које нам не

дају мира ни дану, ни ноћу, животне бриге су велике, свакога од нас: чиме да нахрани децу, чиме да одене, чиме да пошаље у школу и друго остало, али има нешто важније од свега тога - питања вере. Као ова жена која је показала необично интересовање, чим је видела човека пророка одмах је прешла на догматска питања, питања вере: Где се треба Богу молити?

На жалост наш народ у задњих 60-70 година заборавио је на та питања, утонуо је само у земаљске бриге. Заборавили смо и на наше Просветитеље, који су нам указивали пут којим треба да идемо у животу, како треба да верујемо да бисмо постали налседници живота вечнога. Али ето, то је оно најважније. Највећа болест данас у нашем народу, а и у целој свету, нисмо ми неки посебни изузетак, јесте: индиферентност, незаинтересованост - ма да ли постоји или не постоји Бог? Шта ме брига, ја морам да гледам како да живим. Многи тако резонују, али није то прави пут, није то прави начин, него: треба се интересовати за питања своје вере, да ли је наш пут светосавски, или је наш пут екумениста, екуменистички, или не знам чији други - папистички. Ми морамо да знамо своју веру, да знамо у шта верујемо, да бисмо по тој вери живели. Јер само онај ко право верује, ко православно верује и православно живи, он је истинити следбеник Господа Исуса Христа. Ова жена Самарјанка, она је и после Васкрсења Христовога, уврстила се међу апостоле. Она је са својих пет сестара и своја два сина, отишла по беломе свету да проповеда, шта? – Васкрсење Христово, васкрсење ради живота вечнога и не само да је проповедала, него је и пострадала за ту веру. Зато је Света мученица Фотина – жена Самарјанка. Ето, то је сила божанске благодати, која од грешника прави светитеље, која од смртних људи прави бесмртике. Тако су сви светитељи и угодници Божји, благодаћу Божјом и вером у Господа Исуса Христа и животом по тој вери, постали су они који јесу и Свети Николај кога данас славимо и Свети Христифор и Свети кнез Лазар и

Свети владика Николај и многи, многи светитељи Божији који испуњавају календар свакога дана, они су то што јесу вером у Васкрсење Господа Исуса Христа, вером у Његово Свето Еванђеље и животом по томе Еванђељу. Нека би да Бог молитвама Свтог Николаја, молитвама Свте мученице Фотине, Светога пророка Исаије и осталих удогника Божијих, да и ми одржимо веру нашу Православну, Светосавску, да останемо на томе путу непоколебиво, да нас ништа не може са тога пута скренути. Да бисмо живећи тако по тој нашој вери Православној, учећи томе нашу децу и омладину, да би се удостојили када пођемо одавде, да се нађемо у Царству Христа Бога нашега и тамо са свима Светима да и ми слаavimo, чудесног Господа нашег Исуса Христа, са Оцем и Духом Светим краза све векове и сву вечност. Амин.